

การสืบพยานในคดีเรียกค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อม

ค่าเสียหายทางสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนเงินในกรณีที่โจทก์มีค่าขอบังคับให้จำเลยชำระหนี้เป็นเงินอันไม่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๙๘ ทวิ วรรคสาม (๒) บัญญัติให้ศาลสืบพยานหลักฐานโจทก์ไปฝ่ายเดียว อันหมายความว่า แม้จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การและไม่ได้นำสืบพยานหลักฐานหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ก็ตาม โจทก์ก็ยังมีภาระการพิสูจน์เกี่ยวกับความเสียหายดังกล่าวให้มีน้ำหนักรับฟังได้ ในกรณีเช่นนี้จึงหาใช่โจทก์นำสืบพยานหลักฐานเช่นใด ศาลต้องเชื่อต้องรับฟังตามพยานหลักฐานของโจทก์เช่นว่านั้นเสมอไปไม่

ค่าเสียหายดังกล่าวตามที่นำสืบของโจทก์เป็นเพียงการแสดงวิธีการ หลักเกณฑ์ และสร้างแบบจำลองในการประเมินหาความเสียหายทางสิ่งแวดล้อมอันเป็นไปตามหลักวิชาการที่โจทก์อ้างและยอมรับเพียงฝ่ายเดียว หาใช่เป็นข้อเท็จจริงซึ่งรู้กันอยู่ทั่วไป ข้อเท็จจริงซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ หรือข้อเท็จจริงที่คู่ความรับหรือถือว่ารับกันแล้วในศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๔ (๑) (๒) และ (๓) ไม่จึงไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลจะถือเอาเป็นข้อยุติในการคิดหาค่าเสียหายคดีนี้แต่อย่างใด (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๗๔๗/๒๕๕๘)

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

มิถุนายน ๒๕๖๗

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา